

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Et Alvorsord i en alvorlig Tid : Folkestyre er ikke muligt i et Land, hvor man har det planøkonomiske System

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1936

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Det Kongelige Bibliotek

[Et Alvorsord i en alvorlig Tid : Folkestyre er ikke muligt i et Land, hvor man har det planøkonomiske System](#) 3

[Et Alvorsord i en alvorlig Tid : Folkestyre er ikke muligt i et Land, hvor man har det planøkonomiske System](#) 4

[Et Alvorsord i en alvorlig Tid : Folkestyre er ikke muligt i et Land, hvor man har det planøkonomiske System](#) 5

[Et Alvorsord i en alvorlig Tid : Folkestyre er ikke muligt i et Land, hvor man har det planøkonomiske System](#) 6

1936

Et Alvorsord i en alvorlig Tid:

Denne Tale er holdt i Folketinget den 7. April 1936 — men kun refereret med faa Linier i Dagspressen.

FOLKESTYRE ER IKKE MULIGT i et Land, hvor man har det planøkonomiske System

Grønlandske Millioner foræres bort. - 5 Millioner af Radiolytternes Penge gives ud, uden at Finansudvalget har haft fornøden Tid til at behandle Sagen om den nye Radiobygning.

Staten begraver Million-Beløb i en nordjydsk Tørvemose!!!

Næste Sag, næste Sag — det haster, hurtigere, hurtigere, saadan er Tempoet aabenbart i Finansudvalget. — Mere end 1000 Sager skal jages igennem paa nogle faa Maaneder, saa det er ikke underligt, man har travlt.

At Behandlingen bliver overfladisk, at Millionerne ruller, at Overblikket savnes, at Folkestyret gaar rabundus, ja, det er altsammen klart, og det staar endnu mere klart for enhver, der læser

Hans Hansens Tale:

En Rigsdagsamling er igen ved at være afsluttet og de fornødne Bevillinger er foretaget paa Finansloven og ved Tillægsbevillingsloven, hvorefter det mægtige, moderne Statsapparat kan rulle videre.

Naar man har haft Lejlighed til i Finansudvalget, at være Vidne til den Strøm af Sager, der gaar der igennem, kan man godt anstille den Betragtning: *Hvor stor er Folkestyrets Indflydelse paa Administrationen af Statsapparatet?* Finansudvalget er nemlig det Sted, hvor man ser

Statsadministrationen bag Kulisserne.

Uden at ville forkløje noget af Finansudvalgets Medlemmer eller dets Formand — tværtimod, thi der har ikke manglet paa Flid og Dygtighed i dette Udvalg, saa det siges, at det er en kumpemæssig Opgave Udvalget er stillet overfor, takket være den Tendens i vor Politik, at Staten ordner alle Ting, at alt skal gaa efter den socialdemokratiske Parole: det mest mulige under Staten. Dette har ført os ind i en Administration, som ikke i væsentlig Grad

UNDER den storpolitiske Debat i Folketinget ved Rigsdagsamlingens Slutning holdt *Hans Hansen* paa Retsforbundets Vegne en stor Tale, hvori han bl. a. paaviste Planøkonomiens Umulighed i en folkestyret Stat.

Det blev en stor og principiel Tale, der ogsaa rummede Summen af *Hans Hansens* Erfaringer som Medlem af Folketingets Finansudvalg — et Medlemskab, der ophører ved denne Samlings Slutning. Men at *H. Hansen* der har høstet værdifulde Erfaringer, bærer denne store Tale Præg af. Gennem Eksempler derfra belyser han, hvorledes Folkestyret er ganske ude af Stand til at føre Kontrol med Administrationen, naar Staten påtager sig saa mange Opgaver som sket er.

foregaaer fra Rigsdagen, men fra den røde Bygning — fra Administrationen. Jeg siger det ikke for at kritisere Embedsmændene, der er dygtige og samvittighedsfulde, men jeg spørger: *Hvor bliver Folkestyret af?*

Kampen om at komme til Fadet. Det Ideal, som endnu staaes i store Dele af vort Folk, er i Dag saare langt fra Virkelighedsleien. Vi fjerner os tværtimod mere og mere fra dette demokratiske Ideal. Retsforbun-

det er absolut Tilhængere af sandt Folkestyre, hvad vi slet ikke har nu, ikke alene fordi vi har Landstinget, der er en Bræmsklods paa Udviklingen og som forflygtiger Folketingets Ansvar, men ogsaa fordi selve den statsocialistiske Opfattelse, som er tiltraadt af alle de fire store Partier, i Særdeleshed af det konservative Folkeparti, med sine Indgreb paa alle mulige Omraader forhindrer Folkets Repræsentanter i at have Oversigt over Administrationen, og dette er en alvorlig Trusel mod Folkestyret.

De fire gamle Partier her paa Rigsdagen er et Udtryk for Klasseadelingen i Folket. Det samme gælder Det frie Folkeparti og i højere Grad Kommunisterne. Den politiske Kamp er derfor en Kamp mellem Klasserne om at komme til Fadet, for gennem Magten at tilvinde sig Fordele for de Klasser, de repræsenterer paa de andre Klassers Bekostning.

Men for at vende tilbage til Finansudvalget. Fra gammel Tid er dets Stilling i dansk Politik overmaade vigtig, i Virkeligheden har Rigsdagen afleveret sin bevillende Myndighed for store Dele af Statsbudgetets Omraade til dette Udvalg. Men som jeg nævnte før, er det min Erfaring, at Finansudvalget ikke er i Stand til at løse den Opgave den har: at føre betryggende Kontrol med Administrationen — og det er dog dette, der er Forudsætningen for at Finansudvalget er blevet den bevillende Myndighed. Alene Sagernes Mængde umuliggør dette. I en saa forholdsvis fredelig Vinter som denne, har Udvalget haft over 1000 Sager, foruden hvad der har været af Andragender og ganske særlige Spørgsmaal. Ved en saadan Mængde Sager bliver Finansudvalgets Kontrol kun af formel Art. Udvalget er i Stand til at se, om det er Sager, der ligger indenfor de sædvanlige Rammer, men om den enkelte Bevilnings særlige Forhold, kan Ud-

valget ikke skønne — man er henvist til udelukkende at bygge paa Embedsmændenes Skjøn.

Folkets Repræsentanter er i Lønnen paa Administrationen — Finansudvalget turde ikke kræve, at Ministeren skulde forsøge andre Tilbud!

Jeg kan nævne et Eksempel: den grønlandske Kryolitikoncession, den har Finansudvalget godkendt og var

her henvist til udelukkende at støtte sig til Ministerens Autoritet og Oplysninger. Udvalgets Flertal turde ikke kræve, at Ministeren skulde forsøge andre Tilbud, og man lod derfor det hidtidige Selskab bevare Koncessionen, vel vidende, at Selskabet vilde faa den glubende Fortjeneste i Fremtiden, som det i Fortiden havde tjent Millioner. — Saa afgættig er Finansudvalget altsaa som Kontrol over Administrationen.

FEM MILLIONER AF RADIOLYTTERNES PENGE GIVES UD, FORDI FINANSUDVALGET ER I EN Tvangssituation.

Ganske i samme Plan ligger Sagen om den nye Radiobygning. Trafikministeren præsenterer Udvalget for et Projekt til 7½ Million Kr., og skønt Udvalget privat har faaet tilsendt et Projekt, der er 5 Millioner Kr. billigere, tvivles Udvalget til at træffe Afgørelsen uden at have Lejlighed til at foretage en gennemgribende Undersøgelse af de to Forslag. Man ved, at den Autoritet, der forkaster Arkitekt Jakobsons Forslag, er den samme som den, der udarbejder Ministerens Forslag, saa uvildige kan man næppe sige denne Autoritet — nemlig Statsradiofonis Teknikere — er.

Jeg kan ikke godkende den Be-

tragtning, at Arkitekt Jakobsen ikke har løst sin Opgave med Teaterbygningen, da den i sin Tid blev opført, men man mener, at han har udført det ham betroede Arbejde i fuld Overensstemmelse med, hvad der var forlangt, og jeg kan heller ikke godkende, at hans nye Projekt til Ombygning af „Stærkassen“ ikke skulde være lige saa forsvarligt haand kunstnerisk, teknisk og pladsmæssig som det af Ministeren forelagte Projekt, og da Jakobsons Projekt er ca. 5 Millioner billigere end det andet, synes jeg nærmest, det er en Skandale, at dette forkastes uden at Finansudvalget har haft Lejlighed til at undersøge det.

Statssocialiseringens Administrationsudgifter

Nogle Eksempler:

Erhvervenes Laanefond: 60,000 Kr.
Kornordningen: 200,000 Kr.

Den samme svigtende Evne til at føre Kontrol viser sig ogsaa paa andre Omraader, som f. Eks. paa Embedsvæsenets Omfang. Rigsdagen har lige vedtaget en Normeringslov, der indeholder ca. 400 Normeringer, hvoraf et betydeligt Antal helt nye Stillinger. Hver eneste Normering er omhyggeligt begrundet fra Ministerens Side. Ved Siden af denne Lov findes paa Finansloven og paa Tilfølsbevillingsloven talrige nye Udgiftsposter som Følge af de planøkonomiske Foranstaltninger — jeg nævner i Flæng: Kjørdordningen koster ca. 400,000 Kr., Baconordningen koster 1,2 Million Kr., Erhvervenes Laanefond bruger godt 60,000 Kr. til Administration, Kornordningen bruger 200,000 Kr. til Administration. Paa alle disse Omraader svulmer Statens Administrationsmaskineri ustandseligt op — de stadig nye Opgaver, der tildeles Staten, tvinger Administrationsudgifterne i Vejret og hverken Finansudvalg eller Folketing har nogen Mulighed for at

dæmpe og derimod. Hvem kan paavise det urimelige i at oprette et nyt Kontorchefembede under Handelsministeriet i ogsaa videre, ogsaa videre. Men naar Folkestyrets Evne til gennem Rigsdag og Finansudvalg at føre den fornødne Kontrol helt svigter, hvor bliver saa Folkestyret af?

En Karikatur af Folkestyre

Det er en Karikatur af et Folkestyre, at Rigsdagen vedtager Bevillinger, som det intet sagligt Ansvar har for. — Under hele den planøkonomiske Periode har Rigsdagen Gang paa Gang vedtaget Love udelukkende paa Ministerens Ansvar, men det er forkæret at tro, at Folketingsparlamentarismen kan gøre, at enhver Sag skal være et Tillidsvotum til Ministeren.

Nyt Dagblad's Adresse
St. Kongensg. 31
København K.

Folkestyret kunde være godt — men det er faktisk skidt!

Planøkonomiens svulmende Administration ødelægger det hele.

Det er ikke Regeringen, der skal binde Folketingsflertallet, men det er Folketinget, der skal kontrollere Ministeriet. Grundloven af 1849 gav Rigsdagen den bevillende Myndighed, som Kernen i Folkets Magt, og hele Forfatningskampen op gennem 70'erne, 80'erne og 90'erne drejede sig udelukkende om den bevillende Myndighed. Nu har vi Folketingsparlamentarismen, med et Folketingsflertal, hvorpaa Regeringen hviler, og hvis Ministre er magtfulde Chefer for store Erhvervsstatser indenfor Staten, men netop ved disse har vi forøkkert Folkestyrets bevillende Myndighed. Folkestyrets Idé er netop at Administrationen skal være afhængig af Rigsdagen, men det faktiske Forhold er i Dag, at Ministeren har gjort Fol-

ketingsflertallet afhængig af sig. Dette gælder Bevillingerne og det gælder i lige saa høj Grad Vedtagelsen af de Love, der danner Grundlaget for det planøkonomiske System. De magtfulde Administrationsgrene, der i Kraft har Magten over Erhvervslivet binder gennem deres Chefer, Ministrene, Folketingsflertallet til Fortsættelse af den Politik, der har skabt deres Eksistens. Statens magtfulde Foretagender, ikke alene Statsbanerne, men ogsaa og ikke mindst et Foretagende som Valuta-centralen, virker alle hen til, at det i Minister i næsten alle Tilfælde optræder som Part i Sagen overfor Lovgivningsmagten. Vi har set det tydeligt i Spørgsmaalet Biler kontra Bæner.

Trafikministeren kommer til at se med onde Øjne

paa alle frie Erhverv som her i Landet driver Trafik og konkurrerer med Statens Trafikapparat. Vi har derfor set Staten lægge Biltrafikken alle mulige Hindringer i Vejen ved Skatter og ved Forbud.

Ministeren er saaledes bundet til sin Stats Interesse, og da Folketingsflertallet igen er bundet til Ministeren, kommer hverken Minister eller Flertal til at se objektivt eller upartisk paa Forholdene, og derfor bliver

det Bøtterne, der dirigerer Rigsdagen og følgende Bøtterne, der dirigerer Landet.

At lade Staten drive Erhverv, at lade den regulere Produktion og Omsætning, er derfor i sig selv en Fare og en Trusel mod Folkestyret. Den berøver ganske Rigsdagen Evnen til at varetage Folkets, det vil sige Almenvellets Interesser — Forbrugernes Interesser.

Briketfabriken og Tysklandsforhandlingerne

Vi har et Bevis derpaa i Briketfabriken oppe i Kaas i Vendsyssel, hvor Erhvervenes Laanefond er engageret med et Millionbeløb, og hvortil der paa Tilfølsbevillingsloven er bevilget et Tilskud for dette Aar paa 106,000 Kr. Det kunde være rart at faa oplyst, hvilke Kræfter der har været i Virksomhed nu og under de afsluttede Tysklandsforhandlinger, og hvorefter det tyske Kontingent af

Briketter er blevet nedsat. Det forlyder endvidere, at der ikke maa udskibes tyske Briketter i nordjyske Havne, og at man har delt Landet i Zoner, saaledes at Statsbriketterne er betydeligt dyrere i Vendsyssel end f. Eks. i Sønderjylland. Dette er usædvanligt og det vilde vist være det bedste, om man puttede hele denne Virksomhed dybt ned i den Mose, den ligger ved.

Planøkonomi gav Prisstigninger. Prisstigningerne gav Lockout. Lockouten medførte tvungen Voldgift

og derfor maa Arbejderne nu forstaa, at Vejen til økonomisk Frigørelse naas ikke ved den saakaldte Planøkonomi.

Kernen i Socialdemokratiets Politik har altid været Folkestyret eller maaske rigtigere: Klassestyret. Man har ønsket Planøkonomi, baseret oppe af den nøje Sammenhæng mellem Parti- og Fagbevægelse, nu har vi

Planøkonomien og nu ser vi, at Folkestyret undergraves af den. Natten mellem den 28. og 29. Marts lærte vi endvidere, at Planøkonomien ogsaa krævede Klassestyret som Offer, det vil sige, at Fagforeningernes Magt

blev brudt. Forbindelsen mellem Socialdemokratiet som Parti og som Fagbevægelse blev kappet over. Før stod Partiet altid i Fagbevægelsens Tjeneste, det er denne Bevægelse, der har baaret Partiet frem til den Magtstilling, det har i Dag, men den 28. Marts skete der altsaa en afgørende Vending i Socialdemokratiets Historie. Den politiske Fraktion satte Fagbevægelsen Stolen for Døren og gjorde den kollektive Arbejdsstandning ulovlig. Ingen vil benægte dette Brud mellem det faglige og det politiske. Afsiger den tvungne Voldgift nu en Kændelse i Fagforeningernes Disfavør, har Regeringen Pligt til at gennemføre denne Kændelse, den skal eventuelt beskytte Arbejdspladserne og de arbejdsvillige ved Hjælp af Politiet eller maaske Militæret.

Dette er Planøkonomiens Konsekvens. Ogsaa Fagforeningerne maa nu erfare, at Staten som Leder af Erhvervslivet bebøder en Afslutning paa dens monopolbetingede Frihed til selv at være medbestemmende over Løn- og Arbejdsvilkår. Det var Forsøget paa ad politisk og faglig Vej at skabe et Fagmonopol med de to store Hære i Erhvervslivet, der den 28. Marts knækkede Rynges. Men Socialdemokratiet havde tænkt sig, at det selv skulde give Fagforeningerne Djødsstødet. Hvad det kan føre til i Fremtiden vil Tiden vise, men for Fagbevægelsen bliver det et meget alvorligt Problem om Vejen til Arbejdet og Arbejderens Friheds ikke snarest gaar gennem det økonomiske Livs Friheds, end gennem Planøkonomi og Monopoldannelse.

Den 28. Marts er Højdepunktet i denne Regerings planøkonomiske Politikk, maaske det ogsaa bliver den sidste storpolitiske Bedrift i Koalitionsregeringens Historie. Den Sejr, det radikale Venstre her vandt ved at tvinge „store Broer“ til at tage Planøkonomiens Konsekvens, betyder, at det radikale Parti har vundet sin Selvstændighed tilbage — selv om Hr. Rager den Nat med Afsky vendte sig fra Voldgiften, nu da der var Brug for den.

Men Selvstændighed er en farlig Ting for Koalitionens lykkelige Fremtid, saa efter et Landstingsvalg, hvor Landstinget forhaabentlig bereder sin egen Begrævelse, er det jo ikke sikkert, at vi møder Regeringen Stauning-Munch igen, men det gør endelig heller ikke noget, naar blot Folkets Vilje bliver respekteret.

**Ønsker at abonnere paa
NYT DAGBLAD
Kr. 5 - pr. Kvartal**

Navn:
Stilling:
Postadresse:

Skatteudskrivningen i Danmark:

Nu over 800 Mill. Kr. aarligt

En Tredjedel af hele Nationens Indtægt

Og samtidig stiger den offentlige og private
Gældsstiftelse

Hvor stærkt Omfanget af Statens Virksomheder er vokset, vidner Forøgelsen af Statsbudgettet stærkt om. Statsregnskabet for 1930—31 balancerer med 343 Millioner, for 1931—32 er det nede paa 332 Millioner — men for Aarets Finanslov er det oppe paa 442 Millioner, og det er altsaa en forøget Udgift paa ca. 100 Millioner — denne Tilvækst er ikke alene et Krisefænomen, og det er ikke Udgifter af særlig Krisekarakter, udover Krisefonden, som ikke særlig paavirker Balancerne.

Denne Udvikling er betænkelig, saa meget mere, som det er klart, at selv Regeringen erkender, at en Forøgelse af Beskatningen nu kan er mulig ved at forøge Skatteretrykket stærkest nedad. De indirekte Skatter og Afgifter uhyre Vækst under Krisensarene er et Vidnesbyrd herom og Tilvæksten er jo forlangst blevet permanent. Det direkte Bevis har Indenrigsministeren ført ved sit Udligningsforslag, hvor den mellemkom-

munele Indkomstskalet har en væsentlig svagere stigende Skala end Statskatteskalaen. Dette kan kun betyde en Ting, at Regeringen selv mener, at man nærmer sig Topunktet for den direkte Beskatning af de store Indtægter og at man derfor maa give ogsaa den direkte Skat en Vending med den tange Ende nedad.

Den Misere, som vort økonomiske Liv er Udtryk for: Skatternes mægtige Stigning saavel i Stat som i Kommune til et Beløb paa over 800 Mill. Kr. aarlig, eller ca. en Tredjedel af samtlige Indtægter, en Gældsstigning i det offentlige og i det private, den længste Række af Arbejdsløse, nogen Regering har haft at skue ud over, — alt dette giver ikke gode Løfter for Folkestyrets Evne til under det nuværende statssozialistiske System til at raade Bod paa Forholdene. Men det siger sig selv, at selve det statssozialistiske og protektionistiske System enten maa finde Veje

eller lytte til andre Toner, thi dette gaar ikke i Længden.

Vi er nogle Stykker endnu her i Landet, som tror, at det er Frihed for Erhvervslivet, der skal til — virkelig Liberalisme. Men den Liberalisme, vi kender fra Adam Smith og fra vor egen Gammelliberalisme, beskæftiger sig kun med den Side af Sagen, der angaar Produktionen, skal Liberalismen virke efter sin Hensigt, maa den føres saaledes til Bunden, at den ogsaa kommer til at gælde for den, der kun har sin Arbejdskraft at handle med. Man maa forstaa Fordelingsproblemet, det altoverskyggende Spørgsmaal i Dag.

Vi kan producere, dette er ingen i Tvivl om, men vi har forsømt Fordelingen af Goderne, og just derfor er Liberalismen kommet i Defensiven. Man fumler nu overalt med at fordøle Arbejdet, helst ved at stykke det ud paa saa mange Hænder som muligt, saaledes ved Bestemmelser om

Arbejdstidens Nedsættelse, Forbud mod Overarbejde — og andre Narrestreger —

— saa bagvendt er Tankgangen altsaa blevet, at det ikke er Goderne, man forbejder, men Møjet, Besværet med at fremstille Goderne.

Er det svært, at Protektionismen har Vind i Sejlene? Det protektionistiske og planøkonomiske System sidder godt i Sædlen og Liberalismen kan ikke komme til Orde. Det nytter ikke at fortælle, hvorledes Beskyttelsen flytter Arbejdspladser omkring i Erhvervslivet, det gælder om for den stadig stigende Hær af Arbejdere, der driver mod Byerne og mod Industrien, at skaffe sig en Arbejdsplads. Man kan henvisse til, at Liberalismen vil højne Arbejdslojnen og at Protektionismen vil trykke den ned, men det hjælper ikke stort overfor den, der har Valget mellem Arbejde eller Arbejdsløshed.

Skal Liberalismen have Kraft til at redde os ud af Kaos, maa den have Fordelingsproblemet med. Li-

beralismen maa saa føres ud i sin Konsekvens, og der er kun en Maade at gøre dette paa, nemlig efter Systemet: Enhver sit — det vil sige, at den enkelte skal beholde sit fulde Udbytte af sit Arbejde.

Saa længe Monopolerne stænger en mægtig Hær af Arbejdere ude fra Arbejdspladsen, saa længe vil Løjnen være trykket ned for dem, der er i Arbejde, paa Trods af alt, hvad der ellers kan opnaas af Fagforeninger. Vil man genskabe Købeeren, vil man ordne Fordelingsproblemet for dem, der staar lavest paa Samfundstigen, vil man at disse faar det fulde Udbytte af deres Arbejde, maa man begynde med at løse Jordspørgsmaalet. Det er her Liberalismen, den økonomiske Friheds skal begynde. Men saa langt naaede Gammelliberalismen desværre ikke og derfor taler den i Dag for døre Øren.

Gammelliberalismen vendte sig mod Socialiseringen af de samfunds-

skabte Grundværdier, derfor har den maattet se paa, at snart sagt alle andre Værdier blev socialiserede — langsomt, men sikkert.

Retsforbundet og Nyliberalismen vender sig mod den fremadskridende Socialisering af alle de arbejdsakabte Værdier og kræver i Stedet Socialisering af de samfundsskabte Værdier, de eneste Værdier, der er fælles. Det er et revolutionært Skridt, men det er i Pagt med Kravet om at give enhver sit: Giv Samfundet hvad Samfundets er og lad den enkelte beholde, hvad han har frembragt.

ABONNER
paa
NYT DAGBLAD

Grundskyld, Frihandel og SKATTEFRIHED er Liberalismens Konsekvens og Folkestyrets Grundlag

Her i Landet har det været saaledes, at Liberalismen fundt sine Tilhængere fortrinsvis i Landbokredse, og i disse Kredse har man ogsaa mod Grundskylden, man har betragtet den som en Særkat paa Landbruget, men dette Standpunkt har været til stor Skade ikke alene for Landbruget, men for hele den liberale Udvikling.

Nyt Dagblad

forhandles hos de autoriserede Bladhandlere paa Jernbanestationerne i Danmark, endvidere i København
Avishuset, H. af Gothersgade og Kronprinsessegade.
Aviskæbet ved Vingården, Nikolaj Plads.
Cigarforretningen, Egegade 8.
O. Nielsen, Klitmøllevej 50.
Telefonkioskene, Vesterbro; Torv.
— — Vesterbro; v. Reventlowsgade.
— — Raadhushold, v. Industrifykningsen.
— — Raadhushold v. Fredesrikshøjsgade.
— — Nytorv.
— — Kgl. Nytorv v. Magasin.
— — Kgl. Nytorv v. Hestes.

Kiosk "Bien", Triangel.
Hovedbanegaarden.
Nørreport Station.
B. T. Centralen.
Kiosken, Gl. Kongevej 123, F.
Avishuset, Linie 1's Endestation, P. Bangsvej, F.
Kiosken, Gl. Jernbanevej 3, Valby.
Cigarhandleren, St. Kongensgade 31.
Provinserne.
Poljitzkas, Telegramhal, Odense.
A/S Aarhus Kioskselskab, Aarhus.
City Kiosken, Brunsbro, Aarhus.
B. T. Centralen, Aarhus.
Telegraphhallen, Aarhus.
Modersmalets Kiosk, Nørregade, Haderslev.
Bladcentralen, Slotsgade, Randers.

Overfor Paastanden om, at Grundskyld skulde være en Særkat for Landbruget, vil jeg gøre opmærksom paa, at omtrent Halvdelen af Landets Grundværdier findes i vore Byer, nemlig 55 Procent, og kun 45 Procent findes paa Landet. Storkøbenhavn omfatter herved en Tredjedel af Landets samlede Grundværdier, nemlig 1443 Millioner Kr.

Det er paa Tide, at Liberalismens Mænd bliver klar over, at den Vej man slog ind paa i 1903 var Vejen, der førte bort fra Liberalismen og hen imod Socialismen. Det er nødvendigt, at Liberalismens Tilhængere finder hinanden, hvis de vil gøre sig Haab om at arbejde imod den ulykkelige Tendens i vor Samfundspolitik, der nu truer baaede vort sandelige og økonomiske Fællesskab, skaber Klassekamp, Ufrihed og Fattigdom.

— Et Danmark med fuld økonomisk, politisk og aandelig Frihed — med et Folkestyre, der varetager de fælles Opgaver — hvortil der er rigelig Dækning i Grundskylden — og et privat Erhvervsliv under fuldt Ansvar — først i et saadan Danmark kan Folket styre sine offentlige Sager uden Klassekamp og Forstaaelse med hinanden.

Det er dette, vi sammenfatter under Navnet Retsstaten.

Men vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne! Desværre er begge Venstrepartierne mere statsocialistiske end de er liberalistiske.

Liberalismen er det modsatte af Klassekampen, men skal den sejre, er det nødvendigt, at den Del af Befolkningen, der endnu tror paa Friheden, sætter sig ud over Fordomme, som kun skyldes de aldersnevraste Klasseinteresser og misforstaaede Klassehensyn. Hvis vor liberalt indstillede Landbostand kunde se paa Grundskyldsspørgsmaalet paa samme Maade som f. Eks. Grundtvig gjorde, var der endnu en Mulighed for at vælte det System vi er inde i over Ende, saa har vi Lov at tro, at vi ved godt Samarbejde kan dreje Udviklingen, andre Tidens Mentalitet, saa vi selv, eller maaske vore Børn kan komme til at opleve at se vort Land, saaledes som vi alle ved, det har Betingelse for at blive.

DANMARKS RETSFORBUND.

LIEDELSE

Formand: Pastor Otto E. Helms, Aagaard.
Sekretær: Rob. Fusch Jensen, Aaahu.
Kartoteksbestyrer: Rasmus Jacobsen, Parkstykket 26, Brønshøj.
Kasserer: Borag-Nielsen, Helsingør.

RIGSDAGSGRUPPE

Dr. phil. Axel Dam (Formand).
Lærer P. Gregersen.
Gardejer Hans Hansen, Røby.
Konsulent Olf Pedersen.
Folketingsmændenes Adresse: Rigsdagen.

RETSFORBUNDETS STEMME TAL

Ved Folketingsvalget 1924 12643 St.
— — — — — 1926 17463 —
— — — — — 1929 25810 —
— — — — — 1932 41258 —
— — — — — 1935 41499 —

RETSFORBUNDETS FORMAAL

er at gøre Danmark til en Retsstat. — Retsforbundets Sekretariat giver alle Oplysninger om Forbundets Arbejde, modtager Indmeldelser, som vil blive forelagt til de lokale Kredse, anviser Foredragsholdere samt Bøger og Pjecer, der giver Oplysning om de Ideer, Retsforbundet arbejder for.

RETSFORBUNDETS UNGDOMS LANDSFORBUND

Formand: Cand. jur. Povl Skadegsaard, Satofles 12, Gentofte.
Sekretær: Gunner Petersen, Ryvej 1, Holte.
Kasserer: Johan Kramhoft, Præstevvej 11, Søborg.
Kartoteksbestyrer: R. S. Jacobsen, Parkstykket 26, Brønshøj.
R. U. Ls Kontor: Ryvej 1, Holte.

Udgivet af:

Danmarks Retsforbund.
Oswald Møllers Bogtrykkeri,
St. Kongensgade 31, København K.

HANS HANSEN.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk